

De Grote Reis
Van
Bobo

Musical van

Frans Busschots

De Grote Reis van Bobo

Musical van Frans Busschots

Musical voor jong en oud.
Geschikt voor spelers van alle leeftijden.

Aantal figuranten is onbeperkt: een groepje kinderen, bewakers van een melaatsendorp, groep melaatsen, groepje apen, groepje leeuwen, arbeiders, genodigden receptie, fotografen, ...

Thema: relaties tussen culturen.

Stramien: wie gelooft in eigen kunnen kan de wereld kleuren.

Alle rollen kunnen door kinderen gespeeld worden!
(vb. dames + meisjes = kinderen)

6 meisjes, 1 dame
4 jongens, 6 heren

George Vermeersch, 55 jaar, directeur van Bobo.
Camilio, 50 jaar, PR van Bobo.
Herman, 54 jaar, vader van Jeroen.
Journalist, 30 jaar.
Jozef, zwarte chauffeur.
Eico, 40 jaar, baas van de Bobofabriek.

Kim, 12 jaar.
Jeroen, 12 jaar.
Daan, 12 jaar.
Ben, 13 jaar.
Ann, 12 jaar.
Lita, 11 jaar.
Katrien, 11 jaar.
Lies, 12 jaar.

SCENE 1 DE REISOPDRACHT

De firma Bobo, een frisdrankengigant die ook sportdranken produceert, lanceert een internationale wedstrijd voor de jeugd.

Decor

Op de achtergrond enkele afbeeldingen van Bobo-dranken en grote slogans met teksten als "Zonder Bobo kan je niet meer leven!" en "Zonder Bobo geen geluk", "Bobo, Bobo!" enz.

Vooraan links (jardin): journalisten en fotografen, mensen van tv, enz. een internationaal gezelschap.

Achteraan links: eventueel een live orkest.

Achteraan: figuranten. Gewone mensen met de meest diverse kledij en enkele personen die denken dat ze wat meer zijn dan de gewone mensen (enkelen van hun komen wat laat en zoeken soortgelijken)

Rechts (cour): een koor veelkleurig gekleed

Rechts vooraan: een micro, enkele leden van de directie van Bobo, de directeur-generaal en de PR.-man van Bobo.

Het lijkt alsof men op geen kosten gekeken heeft om dit feest te organiseren.

Camilio (de PR. van Bobo, een zéér levendig kereltje, stapt naar de micro toe, kijkt uitbundig rond en spreekt met veel nadruk en geste) Beste dames en heren, zonder Bobo kan men niet meer leven. Omdat Bobo het leven zelf is. (scandeert en na een tijdje doet iedereen mee, alleen de journalisten kijken met een zekere afstandelijkheid toe) Bo-bo, Bo-bo, Bo-bo, Bo-bo!!!

Camilio (gemaakt ernstig) Dames en heren, (lacht) Bo-bo!! Hartelijk welkom! Hartelijk Bo-bo!!

(gedurende deze scène noteren de journalisten soms iets, de fotografen maken enkele foto's, de figuranten zeggen soms iets tegen elkaar.)

Camilio En nu uw geëerde aandacht voor een korte toespraak mijnheer Augustino George Vermeersch, de directeur-generaal van Bobo. (wijst naar George, die met zijn wandelstok in de hand een nogal oude en onverzorgde indruk maakt.)

George (stapt naar de micro toe, kijkt rond, neemt een papiertje, steekt het terug weg, met mond naar de micro toe) Bobo! (en wil wegstappen)

Camilio (stilletjes) Meer, George! Meer!

George (terug naar de micro toe) Bobo, Bobo, Bobo! (stapt resoluut naar zijn zetel terug, de fotografen maken pas een foto op het moment dat George de micro verlaat. Zij zijn zichtbaar niet tevreden.)

(De directieleden feliciteren George)

Camilio (stilletjes) George, méér, méér!

George (een beetje nijdig) Daar betaal ik jou voor Camilio! PR. is jouw winkeltje!

Camilio (verveeld) Een micro mag je nooit alleen laten!

George Juist daarom! Vooruit!

Camilio Zeker!

George Wat je tegen een micro zegt is niet belangrijk, als je maar nooit stottert! Zoiets hebben ze allemaal gehoord. (vertrouwelijk) Ik heb eens, bij wijze van proef, de tekst van een tramkaartje voorgelezen en men schreef in de kranten dat ik de succesformule van Bobo publiekelijk bekend maakte!

Camilio (naar micro, zingt) Bobo is mijn leven! (kijkt naar het koor, de dirigent slaat de maat en men zingt)

Lied

Bobo is mijn leven
(overtuigend gezongen, nogal traag, niet veel ritme)

Refrein

Bobo is mijn leven. Bobo is mij gegeven.
Bobo is mij gegeven. Bobo is mijn leven.

Uit de dingen van elke dag leer je wat kan en wat misschien mag.
Uit de dingen van elke dag leer je dat je alleen niet veel vermag

Blauwe hemel, zonnestralen, kabbelende zee: wat doe je ermee?
Vriendschap, kracht en geloven én levensvreugde: waar haal je dat vandaan?

Reizen naar de maan, het oneindige heelal, het eindige bestaan
Mensen, mensen wat doe je ermee? Waar wil jij naartoe? Waarheen wil jij?

(beleefd applaus van de gewone mensen, zelfs een beetje aarzelend. De directieleden en de omgeving van de directeur-generaal applaudisseren gemaakt enthousiast.)

Camilio Great! Geweldig! Buitengewoon! Nog meer Bobo! (kijkt naar koortje dat zich klaar maakt.)

(uit het groepje gewone mensen komt plots een groepje naar voren. Meestal jongeren, maar ook eentje dat al een dagje ouder is. Ze stellen zich op, lopen rond en willen het Bobo-liedje opnieuw brengen. Een spetterend tempo, zéér dynamisch. Het is een soort contesteren tegen de manier waarop het koortje het lied bracht. Het koortje zet opnieuw in, maar wordt door het groepje "gewone mensen" overstemd. Het koortje voelt zich niet goed bij deze situatie, maar doet na een tijdje mee met de "gewone mensen". Het wordt een fantastisch optreden. Sommige delen van het liedje kunnen door een of meerdere dansers gezongen worden. Er volgt een gemeend applaus van de journalisten en fotografen en de "gewonen mensen", het dansgroepje gaat terug naar hun plaats. Van de directie komt er dit keer maar weinig applaus)

Camilio (applaudisseert in de richting van de 'gewone mensen') Zoals u kunt vaststellen, geachte genodigden: Bobo is er voor iedereen. Voor de elite en voor de grote massa. Bobo is uniek. Bobo drinken is je horizon verruimen; een nieuwe wereld betreden!

(applaus van de genodigden. Sommige 'gewone mensen' keren zich om. Het koortje onderlijnt met een stevig streepje zang 'Bobo, Bobo...')

Camilio En nu, geachte dames en heren, beste vrienden van Bobo: de start van de grote Bobo-wedstrijd. Uit duizenden en duizenden jonge mensen, over héél de wereld verspreid, selecteerden wij 4 jongens en 4 meisjes. Zij zijn de eerste winnaars. Geweldig! Great!

(applaus van de elite)

Camilio Maar zij moeten voor hun prijs nog vechten. Vechten? U begrijpt wel wat ik bedoel. Een spel met belangrijke inzet, bedoel ik. De éérste prijs? Dat mag ik u natuurlijk niet mededelen! Het moet spannend blijven. Bobo! En nu de geselecteerden.

(streepje zang. De 8 kinderen komen één voor één op en blijven dan op een rij staan, gezicht naar het publiek. Er wordt telkens voor iedere deelnemer geapplaudisseerd.)

Camilio Kim!

(Kim is een pienter kereltje, een moderne contesterende tiener. Is helemaal niet opgezet met al dat Bobo-gedoe, maar vindt dit een unieke kans. Hij vindt dat het kapitalisme ten dienste moet zijn van de arme mensen.)

Camilio Daan!

(Daan heeft nergens een uitgesproken mening over. Hij neemt de dag zoals hij komt.)

Camilio Jeroen!

(Jeroen is een bazig type, zoon van een grote aandeelhouder van Bobo die tevens bestuurslid is van Bobo. Is gesteld op zijn verzorgd uiterlijk. Kamt regelmatig zijn haren.)

Camilio Ben!

(Ben kan alles alleen. Zoekt voor alles een oplossing. Plantrekker. Zal tenslotte met Kim meewerken.)

Camilio En nu de jonge dames: Lita!

(Lita is van Chinese afkomst. Zéér op zichzelf.)

Camilio Ann!

(Ann is een bazig type. Ze heeft met iedereen problemen, ook met zichzelf.)

Camilio Lies!
(Lies is een zwarte. Wil iedereen tot vriend.)

Camilio En tenslotte: Katrien!

(Katrien komt op met krukken, er wordt voor haar een rolstoel aangebracht. Ze gaat in die rolstoel zitten.)

Camilio Zoals u ziet: iedereen lust Bobo! (wijst naar de 8 jonge mensen) Zij gaan samen strijden voor de overwinning; strijden voor de éérste prijs. Het zal hun niet altijd voor de wind gaan! In moeilijke momenten is er echter altijd één oplossing: Bobo! Bobo is er altijd en overal!

(streepje muziek van het koortje: Bobo...)

Camilio Wij wensen iedereen alle succes toe! Wij wensen iedereen Bobo!

George (naar de micro toe) Dat de beste mogen winnen! Great!

(men deelt nu drankjes uit voor de receptie. Bobo in de verschillende kleuren. De journalisten mengen zich onder de 8 geselecteerden. Men maakt foto's. Een radiojournalist stelt vragen aan de geselecteerden. Tot Lies.)

Journalist En waarom doe jij mee aan deze grote wedstrijd. Omdat je graag Bobo drinkt, natuurlijk?

Lies (toont knuffelbeertje) Om mijn beertje een grote reis te kunnen laten maken!

Journalist Alleen dààrom?

Lies Natuurlijk niet! Ik wil ook al mijn zwarte zusjes leren kennen. En...de wereld zien!

Journalist (tot Ann.) En jij?

Ann Om te kunnen opscheppen in de klas. Misschien kan ik wel een oliesjeik strikken.

Journalist Ben je daar niet te jong voor?

Ann Op mijn veertigste hoeft het natuurlijk niet meer!

Journalist (tot Ben) En jij lust Bobo en wat nog?

Ben Bobo gebruik ik alleen als ik een moer van mijn fiets niet meer loskrijg. Bobo!

Journalist Jij bent niet zo enthousiast?

Ben Jawel! We bezoeken ook een fabriek van Bobo.

Journalist Daar kun je wat van opsteken?

Ben En eens ik weet hoe je water een andere kleur en een aangenaam smaakje kunt geven, maak ik misschien zelf een drankje.

Journalist Jij bent een ondernemend kereltje. En hou zal dat drankje dan heten?

Ben Zoeterdanzoetprikdrankje.

Journalist Een lange naam!

Ben Ik noem het wel ZZZZZZZZZZZZZ. Dat kan iedereen uitspreken.

Journalist (in de micro terwijl hij van Ben wegstijgt.) ZZZZZZZZZZZZZ!

Journalist (Tot Katrien, een beetje spottend.) En jij hoopt ook te winnen?

Katrien (na een lichte aarzeling) Neen. Ik zal mijn best doen om de laatste te zijn. Iemand moet toch de laatste zijn?

Journalist Dat is correct. (bekijkt Katrien van kop tot teen...) Ik begrijp je. Meedoen is belangrijker dan winnen.

Katrien Ik zal WINNEN!

(Journalist lijkt onbegrijpend naar Katrien, gaat naar Jeroen.)

Journalist En jij? Waarom doe jij mee aan de grote Bobo-wedstrijd?

Jeroen Omdat Bobo de beste frisdrank is. Van héél de wereld. Alle dagen Bobo, gratis!

Journalist (maakt van Jeroen enkele foto's.) Winnen?

Jeroen Misschien wel. Komt wel goed.

Journalist En wat wordt de éérste prijs?

Jeroen Ik weet het, maar ik mag het niet zeggen!

Journalist Zo... Vertel eens! (komt vertrouwelijk naar Jeroen.)

Jeroen (luid in de oren van de journalist.) Bobo!!!

Journalist (schrikt. Draait zich weg van het publiek. In de micro.) Tot daar een korte impressie vanuit het hoofdkwartier van Bobo! Bobo, de onweerstaanbare frisdrank met de knalgele lettertjes. Tot Bobo! (af met micro)

Kim (Naar Katrien toe.) Jij durft. Het zal zo al moeilijk zijn voor meisjes. En met (wijst naar haar rolstoel)... zal het helemaal niet lukken.

Katrien (na een korte aarzeling) Ik win altijd.

Kim Ja?

Katrien In het gevecht tegen mezelf win ik altijd.

Kim Ja!

Katrien En er zal wel éne lieve jongen zijn die mij ééns wil helpen.

Kim Dat kan. Misschien!

(men drinkt van de aangeboden drank. Het merendeel vindt Bobo lekker en wil nog meer.)

Jeroen (stapt naar Herman, zijn vader, toe. Hij is bestuurslid van Bobo.) Denk je dat het zal lukken, papa?

Herman (Kijkt sluw rond, praat zachtjes.) Wat lukken, mijn zoon?

Jeroen (licht geïrriteerd) Je weet wel...

Herman (lacht, doet alsof wie naar het gesprek met zijn zoon zou luisteren, aan iets anders moet denken.) Het lukt altijd.

Jeroen Anders doe ik niet mee.

Herman Jij doet mee. Je weet wat ik je beloofd heb!

Jeroen Jij beloofde al zoveel, papa.

Herman Dat doen alle papa's. Omdat kinderen soms het onmogelijke vragen. Het komt wel voor mekaar, zoon! Ik praat nog wel met mijnheer George. (hij stelt zich terug bij de directie van Bobo.)

(Jeroen kijkt naar de anderen en neemt nog een drankje.)

Lita (naar Lies toe.) Jij bent...

Lies Lies.

Lita Wij zijn de enigen die hier precies niet thuishoren.

Lies Ik voel mij overal thuis. Ik wil iedereen tot vriend. En waarom ook niet?

Lita Die anderen hebben allemaal dezelfde kleur.

Lies Ik ben kleurloos.

Lita Zij zijn kleurloos. Jij bent zwart.

Lies Is dat zo?

Lita Ik heb een voorstel.

Lies Laat horen!

Lita Wij zouden kunnen samenwerken. De anderen zullen ook samenspannen en op het gepaste moment iemand vooruitschuiven. Iemand die op dat moment de meeste kansen heeft. De meeste punten, bedoel ik.

Lies Laat ze maar doen!

Lita Als wij met zijn tweetjes...

Lies (een beetje uitdagend) Ik hoef niet te winnen. Ik wil alleen vrienden maken. Met iedereen over de baan kunnen.

Lita Verkeerde keuze.

Lies Makkelijke keuze.

Lita Ik wil winnen.

Lies Ik win altijd.

Kim (kijkt van op afstand naar Katrien, stapt naar haar toe.) Jij hebt grote voeten.

Katrien (zonder nadenken) Jij hebt een grote kromme neus. (kijkt weg)

Kim En grote ogen.

Katrien Die doe ik altijd open. Zo zie ik alle snotapen.

Kim Jij hebt...

Katrien Jouw hoofd is net een Ufo.

Kim (na een korte aarzeling) Toch lijkt jij een verstandig meisje.

Katrien Mis. Ik ben te dom om te helpen donderen.

Kim Waarom doe jij mee met dit commercieel gedoe? Je weet toch dat wij door die Bobo alleen maar gebruikt worden om nog meer reclame te maken?

Katrien Ik weet hoe ik over Bobo denk.

Kim Dom ben jij niet. (na een kleine aarzeling) Jij hebt grote voeten.

Katrien Een grote kromme neus. (draait zich om)

Camilio Dames en heren, wij nemen afscheid van onze dappere jonge mensen.

(op de tonen van het Bobo-lied verlaten de 8 geselecteerden het podium. Ook de journalisten en fotografen en de gewone mensen verlaten het podium. Alleen de directie van Bobo staat nog op het podium.)

George (terwijl hij iedereen nakijkt.) Great! Geweldig! (tot Camilio) Mooi! (tot iedereen) Geachte dames en heren, tijd voor iets stevig! Iets van onze stand!

(Men komt nu met champagne en andere sterke dranken.)

George (terwijl hij een glas champagne omhoog steekt en naar de parelende drank kijkt) Op Bobo! Bobo! Great!

SCENE 2

HET BEGIN VAN DE REIS

Op een groot scherm zien we een vrolijke bende in een geel autootje met reclame van Bobo.

Het autootje vertoont veel gelijkenis met de vroegere 2PK, maar is langer en heeft twee grote deuren. Het veert zeer levendig. Zij rijden door de buitenwijken van een grote stad en komen zo in een woudrijk gebied. Zij zingen het liedje van Bobo. Een zwarte chauffeur stuurt de auto. Een héél stukje later rijdt de auto van Camilio, de PR-man van Bobo. Met sigaar in grote wagen.

Muziek en beeld vervagen. Decor: een landschap in een bosrijke omgeving met een brugje over een riviertje.

Het wagentje komt op. Zijde jardin. Het ding heeft motorpech. Het stopt net op het podium met een grote schok. Er komt rook uit het autootje. Paniek. Geschreeuw. Men probeert uit de auto te komen. Daan en Ben stappen uit. Ze dragen ieder een deur van de auto. Iedereen kan nu uit de auto ontsnappen. Ze zien zwart van de rook. De zwarte chauffeur, Jozef, stapt uit. Als laatste.

Jozef (ontredderd, kijkt naar zijn autootje) Pech. Het ding wil niet meer. (wrijft met poetsdoek over het autootje. Poetst ook de deuren die verspreid liggen.) Pech. (Jozef ziet dat iedereen zwart ziet. Blij.) Jullie zijn allemaal mijn broeders. (kijkt naar de kinderen, dan naar de auto.) Pech. Brute pech. (Hij praat altijd zeer traag en gearticuleerd.)

Ben Pech? Wie heeft er pech? Het autootje of wij?

Jozef Auto heeft pech. De deuren zijn niet meer van de auto.

Jeroen (bekijkt alles alsof het van hem is) Wie zal dat betalen?

Ann Die auto? Die was al betaald. Jaren geleden.

Jeroen De directie van Bobo zal dat niet mooi vinden.

Ann Die rijden met een andere rammelkar.

Jeroen Wie een deur van de wagen afrukte zal zeker strafpunten krijgen.

Lita Jij zult nooit strafpunten krijgen. Jij doet nooit iets.

Jeroen Ik heb een zwakke gezondheid.

Daan En ik heb honger.

Jozef Mijn wagentje.

Lita Een oude rammeldoos.

Jozef Mijn wagentje.

Ben (neemt deur en probeert die te plaatsen, maar dat lukt niet. Maakt zich boos)
Plastieken doos.

Daan (neemt de deur en plaatst die op zijn plaats. Neemt de andere deur en plaatst die ook. Dat lukt pas na enkele mokerslagen op de deur.)

Jozef (wrijft met doek over de geplaatste deuren.) Wagentje is terug okee.
Jozef (zingt liedje "Wagentje is terug okee" terwijl hij het autootje liefkoost.)

Wagentje is okee. Wagentje is okee. Ojee, wie rijdt er mee?
Wagentje is okee. Wagentje is okee. Ojee, wij rijdt er mee?

Ann (zingt) Wagentje okee? Ja? Wagentje okee? Wat doe je ermee?
Wagentje okee? Ja? Wagentje okee? Wat doe je ermee?

Daan (zingt) Wagentje is okee? Wagentje is okee? Wie rijdt er mee?
Wagentje is okee? Wagentje is okee? Wie rijdt er mee?

(terwijl men rechtstaat en men traag enkele dansspasjes presenteert.)
Wagentje is terug okee? Wagentje is terug okee!
Wagentje is terug okee? Wagentje is terug okee!
(X2)

Jozef (streelt autootje) Lief wagentje.

(allen zingend) Lief wagentje is terug okee. Lief wagentje okee!
Lief wagentje is terug okee. Lief wagentje okee!

Ben En wat doe je met de motor?

Jeroen De motor? Waarvoor dient dat?

Lita Om de wielen te doen draaien, sufferd!

Jeroen Sufferd? Ik?

Lita Neen. Jij!

Jeroen Je daagt me uit!

Lita Ik zou niet durven!

Ben (naar Lita toe) Dank je wel, Lita. Héél lief van je. Ik ben een lieve sufferd. (wil haar een zoen geven, maar ze slaat in zijn gezicht.) Héérlijk.

Lies Ik ben ook een sufferd!

Ben (geeft Lies een zoentje) Sufferd!

Katrien Bobo heeft ons schoon liggen. Hier staan we nu! In de brousse!

Daan En ik heb honger!

Jeroen Schiet een aap. Apenvlees is lekker.

Katrien Jij lijkt me helemaal een aap. Ik heb goesting om van jou een biefstukje te eten.

Daan Soepvlees. Soepvlees!

Jozef Kinderen, wees blij! Autootje is okee!

Daan Wat doe je met de motor?

(Jozef kijkt naar de auto, duwt tegen de auto die even beweegt.)

Jozef Motor is okee!

Ann Waar is nu die meneer van Bobo?

Kim Die komt wel. Hij rookt zijn sigaartje.

Jeroen (heimelijk) Hij zal slechte punten geven.

Kim Kapitalisme ten dienste van de arme man! Slechte punten!

Lies (mijmerend) Als ik zou winnen. Als ik zou winnen...(zingt en danst)

Als ik zou winnen, winnen. Als ik zou winnen...

Jeroen (zingt) Als ik zou winnen, winnen, ik kocht mij een groot huis...
 Als ik zou winnen, winnen...met knechten en meiden...
 Als ik zou winnen, winnen...met een grote sportcar...
 Als ik zou winnen, winnen...en met een grote boot.

(Het tweede gedeelte van iedere zin mag ook lyrisch gedeclameerd worden. Jeroen is niet zo sociaal ingesteld, dat mag hier tot uiting komen.)

Katrien Als ik zou winnen, winnen...ik kocht mij een stukje van de hemel
Lies Als ik zou winnen, winnen...een stukje hemel ver en hemelsblauw
Katrien Als ik zou winnen, winnen...en waar iedereen zou kunnen leven
Lies Als ik zou winnen, winnen...en zoekend naar zichzelf in anderen
Katrien Als ik zou winnen, winnen...en zo hou je zeker van iedereen
Lies Als ik zou winnen, winnen...ik van jou, jij van mij en wij van ons

(Bij de samenzang van Katrien en Lies kunnen "Als ik zou winnen, winnen" samen gezongen worden, het tweede gedeelte zingen ze ieder afzonderlijk. Omdat Lies van iedereen houdt en ook Katrien zéér sociaal is, groeien zij tijdens het zingen naar elkaar toe. Vriendschap...)

Ann Als ik zou winnen, winnen...ik studeerde voor generaal met vijf sterren en strepen
Als ik zou winnen, winnen...ik kocht soldaten met geweren, tanks en kanonnen
Als ik zou winnen, winnen...ik veroverde de wereld in 't belang van iedereen
Als ik zou winnen, winnen...ik zou iedereen gelukkig maken

Ben Geld, macht, ... en eigenbelang. Zo is dat al héél lang. Mensen gelukkig maken? Dat wilt iedereen, maar hoe?

Jeroen Als je zou winnen...misschien is er helemaal niets te winnen. Wie weet wat de eerste prijs is?

Ben Een reis rond de wereld.

Ann En een dikke portefeuille. Veel centen.

Jozef Een nieuw wagentje.

Kim In een andere kleur.

Jeroen Misschien...Misschien...

Kim Weet jij meer? Werkt jouw papa niet bij Bobo?

Jeroen Werken? Ik weet niet.

(men hoort de deuren van een auto toeslaan. Camilio met sigaar op. Blijft staan en kijkt naar de kinderen, Jozef, het autootje...)

Camilio (eerst verwonderd, dan overtuigend) Great, geweldig, great! (bekijkt het wagentje en loopt er rond.) Problemen?

Jeroen Met Bobo nooit problemen, meneer Camilio.

Camilio (zonder veel aandacht te schenken aan wat Jeroen zegt) Eén goed punt. Met Bobo geen problemen. Bobo lost alle problemen op. Great! Picknicken?

Ann Wij genieten even van het landschap, meneer Camilio!

Camilio Great! (tot Jozef) Haal uit mijn auto voor iedereen een Bobo! (wanneer Jozef hem voorbijgaat) Je had niet mogen stoppen. Een chauffeur betaal ik om te rijden.

(Jozef af en even later terug op. Hij geeft aan iedereen een frisdrankje.)

Camilio We moeten zo meteen verder. (bekijkt de kinderen) Alleen de gele Bobo-kleur is toegestaan. Zwart is niet fotogeniek! (klopt op auto) Stevige constructie!

Jozef Prima wagentje, meneer Camilio!

(er komt terug wat rook uit het wagentje)

Camilio Roken is niet toegestaan!

Jozef Misschien is er toch iets mis met de (maakt draaibewegingen)...

Camilio ...motor?

Jozef Misschien wel, meneer Camilio!

(Camilio bekijkt aandachtig het wagentje dat steeds meer en meer rook verspreidt. Hij neemt een flesje Bobo. Jozef opent op zijn verzoek de motorkap. Camilio giet een busje Bobo op de motor. Geweldige rookontwikkeling. Dan een grote gele vlam en een explosie. Het wagentje valt uit elkaar. Een gele stofwolk verspreidt zich en bedekt de kleding van de kinderen.)

Camilio (nadat hij zich van de schok heeft hersteld) Geel is de kleur van Bobo!

Ann Met Bobo geen problemen.

Jozef (als in extase) Mijn wagentje! Mijn wagentje!

DERDE SCENE

HET DORP MET DE MELAATSEN

Decor: enkele hutjes van inboorlingen. Een bordje met de naam Louniet staat langs de weg. Een melaatsendorp midden in het woud. Twee bewakers met oude geweren en machetes. Het dorp is verboden toegang voor iedereen. Er is maar een wc en die is met oude Bobo-borden beplakt.

Enkele kinderen, melaatsen, spelen rond die hutten. (stenen werpen naar een bepaalde plaats.) Wie het dichtst bij grote steen kan werpen heeft gewonnen. Ze amuseren zich goed.

De Bobo-groep met Jozef op kop nadert het dorp. Iedereen draagt een rugzak met het logo van Bobo. Katrien steunt op krukken, zoals steeds. Soms wordt zij ondersteund door Ben of Kim. Men is moe. Het is een vermoeiende dag geweest. Men laat zich neervallen.

Jozef (vaagt zweet van zijn voorhoofd) Ik ben moe.

Ann Je kunt nog moeder worden. Van zo een tochtje. Het was heerlijk.

Jozef Ik moest de weg zoeken ook. Nadenken.

Jeroen Bobo denkt voor ons.

Kim Wil je weer goede punten?

Jozef (kijkt op plannetje) Hier moeten wij zijn.

Ann Hier wonen geen mensen.

Ben Alleen melaatsen.

Kathrien En dat zijn geen mensen?

Jozef Gewone mensen mogen hier niet komen.

Katrien Gewone mensen? Zijn er dan speciale mensen?

Jozef Ik denk...melaatsen...

Katrien Jij denkt verkeerd. Alle mensen zijn gelijk.

Jozef Maar melaatsen...

Katrien Ik behoor tot de meest normale mensen. Maak ik er een probleem van dat jij toevallig een zwarte huidskleur hebt? En als je toevallig melaats was, was je dan een rare soort? Alle mensen zijn gelijk.

Jeroen Tot ze dood gaan.

Jozef Ik wil geen...problemen...

Lita Waarom je ons naar hier moest brengen, weet ik niet.

Jozef (verontschuldigend) Programma! Programma!

Ben Dit is de meest verlaten plek in dit woud. Hier is niets te beleven.

Jozef Fotootjes, misschien.

Kim (wijst naar de arme melaatsenkinderen) Dit is een voorbeeld van het moderne kapitalisme. Wat niet bruikbaar is voor de massa, voor het algemeen nut, wordt gedumpt. (stapt naar de kinderen toe, blijft op afstand staan, kijkt toe.)

Ben (kijkt rond) Wie heeft hier die verroeste borden geplaatst?

Jeroen Bobo zeker.

Jozef (traag, nadenkend) Vroeger was dit een mooi dorp. Men genoot er ook van Bobo. Ikke hier vroeger ook veel gekomen.

Ben Waarom staan die rare kwasten daar met een wapen?

Jozef Ikke niet weten. Waarschijnlijk mogen de inwoners niet weg van het dorp.

Lita Jij verzwijgt ons iets!

Jozef Ikke? Neen! Vroeger woonden hier vele mensen, nu alleen nog mensen, niet meer vele. Geen gewone mensen: melaatsen. Een bultje hier en een bultje daar... Ook mensen die ... niet normaal... Ook toeristen komen niet meer hier.

Kim Wegwerpproducten! (stapt naar de kinderen toe) Kunnen jullie geen liedje zingen?

(kinderen willen weglopen.)

Kim Hola! Niet weglopen. Ik ben Kim. Een vriend.

(kinderen komen een voor een terug, blijven op afstand van Kim staan.)

Kim En?

(Jozef en de anderen kijken toe.)

Kim Zingen!

Een jongen Wij vinden zingen niet meer plezant. Eigenlijk mogen wij niet meer zingen.

Kim Als ik het zeg wel!

Lies En als ik het vraag?

Kim (doet stapje in hun richting) Een liedje dat jullie mooi vinden.

(de kinderen overleggen. Na een tijdje zijn ze het eens.)

Een jongen Goed.

(de kinderen stellen zich op voor een dansje. Een van de jongens slaat op een geïmproviseerde trommel. De kinderen maken grote bewegingen met de armen, zijwaarts, omhoog enz.)

Samenzang Karano, Karano, wij houden van jou. Karano, Karano, wij houden van jou. Karano, Karano, wij houden van jou. (men begint zacht te zingen en vergroot het volume telkens men dezelfde zin zingt.) Karano, Karano...wij houden van jou. (nu zingt men rithmisch met handengeklap) Karano, Karano...wij houden van jou. Louniet, Louniet, dorpje van verdriet. Dorpje van verdriet. Karano, Karano, wij houden van jou. Louniet, Louniet, dorpje van verdriet. Karano, Karano, wij houden van jou. Louniet, Louniet: wij zouden zo graag weglopen, maar kunnen niet. Louniet, Louniet. Louniet, Louniet... (uitstervend, tot slot zitten ze allemaal neer.)

(Kim en Ben applaudisseren. Nadien applaudisseren ze allemaal, behalve Jeroen.)

Kim (naar de kinderen toe, feliciteert hen: de ene geeft hij een hand, de andere streelt hij op zijn hoofd enz.)

Jozef Jij niet bang zijn voor ziek worden?

Kim Ik ga pas dood als ik 87 jaar ben. Dat heeft een waarzegster beloofd.

Katrien Bobo zou hier nieuwe borden moeten plaatsen.

Jozef Misschien wel.

Lies En er een echte wc aan vastmaken.

Daan Voor mij was een kleine eettent al voldoende. Ik heb honger.

Lita Wij eten vandaag niet meer.

Kim (terug naar de kinderen die vol bewondering naar de Bobo-groep kijken.) Jullie kunnen mooi zingen. Zal ik jullie een nieuw liedje aanleren?

(de kinderen kijken verwonderd, zijn een beetje bang, afwachtend, eigenlijk willen zij toch liedje leren.)

Een kind Is dat moeilijk?

Ander kind Zou ik dat ook kunnen leren?

Kim Jij? (speels) Jij? Neen! (kind bedroefd) Jij moet het leren. Jij moet!

(De kinderen zijn blij.)

Ann (tot Kim) Jij kunt dat niet.

(Kim naar de kinderen toe en leert hun een bekend kinderliedje aan, vb. Ik heb de zon zien zakken... Kim zingt het voor: "Ik heb de zon zien zakken in de zee" en maakt daarbij de nodige gebaren. "De zon zien zakken in de zee. Ik heb de zon zien zakken, de zon zien zakken, de zon zien zakken in de zee" enz. De kinderen leven mee, genieten. Zelfs enkelen van de Bobo-groep doen mee. Jozef kijkt toe.)

Een kind (stapt spontaan naar Kim toe.) Mag ik je eens wat vragen?

Kim Zeker.

Een kind Ik zou graag de grote hangbrug over de rivier eens zien. En als het zou kunnen: er gewoon eens over wandelen. Alsjeblieft.

Kim De hangbrug? (kijkt rond)

Jozef Grote brug die over de rivier hangt. Héél groot.

Kim Ver?

Jozef Om de hoek. Héél grote brug.

Kim (na lichte aarzeling) Vooruit dan maar! (het kind wil met Kim weggaan, maar de bewaker die schijnbaar sliep of onverschillig was, zet zich recht, dreigend.)

Jozef (wijst naar een bewaker) Zo eenvoudig zal het zeker niet gaan.

(een bewaker stapt in de richting van de jongen en Kim)

Jozef (naar bewaker toe, haalt uit zijn rugzak een busje Bobo en geeft dan aan de bewaker) Ze komen zo terug. Ikke dat beloven. (tot Kim) Aanstands terugkomen!

(Kim geeft jongen een hand, jongen trekt Kim vooruit, samen af.)

(bewaker zet zich terug schijnbaar onverschillig neer en drinkt zijn busje Bobo ineens leeg. Het lege busje werpt hij weg. De kinderen willen verder spelen en willen verder van het dorpje gaan spelen.)

Bewaker (kwaad) No! (maakt onverstaanbaar geluid en wijst met geweer richting dorpje.)

(De kinderen groeten met hun handen, een beetje verlegen, stappen dan traag naar het dorpje, af.)

Jozef Tijd voor een Bobo! (geeft aan iedereen een busje Bobo, men drinkt, sommigen vagen het zweet van hun voorhoofd. In de verte horen ze de kinderen het liedje zingen dat ze daarnet geleerd hebben.)

(een man, armzalig gekleed, loert tussen de hutten en wil vluchten, ontsnappen uit het dorpje. De Bobo-groep heeft er geen aandacht voor. De man doet enkele voorzichtige pasjes en plots begint hij te lopen. Als hij bijna ontsnapt is, richten plots de twee bewakers hun geweer en schieten. De man valt neer. De bewakers zetten zich te-

rug in hun 'zetel'. De gekwetste man schreeuwt van de pijn. De Bobogroep is geschokt en langzaam dringt het tot hun door. Gelukkig is de man niet dood. De Bobo-groep stapt naar de gekwetste toe, blijft op afstand staan. De groep kinderen komen tussen de hutten kijken, angstig. Een van de bewakers ziet hen en gebiedt hen te komen. De kinderen naderen, doch blijven op afstand staan.)

Bewaker (dreigend met geweerloop.) Vooruit! (maakt gebaren dat ze de gekwetste moeten wegdragen. Dat doen ze dan ook, onhandig. In het midden van het decor gekomen, maakt de gekwetste geluiden alsof hij zijn adem niet meer kan krijgen. Ze zetten hem neer. Doet teken dat hij wil drinken. Men maakt gebaren dat er geen drinken beschikbaar is.)

Gevangene (zingt, eerst onzeker dan met gevoel)
't is erg door de wereld verlaten te worden. Alleen bij jezelf te kunnen thuiskomen. Maar je eigen deur niet meer vinden. Je eigen deur niet meer zoeken, berusten in het alleen zijn, verlaten zijn. Naar niets meer verlangen, ademen als laatste daad beschouwen. Eenzaamheid is een menselijke straf, van een gemeenschap die faalt, die de mensen niet waardeert voor hun leven en hun liefde, voor hun uniek zijn. (hoest, snakt naar adem)

Karano, Karano, wij houden van jou. Karano, Karano, wij houden van jou. Karano, Karano, wij houden van jou. (zingt zacht bij de eerste zin en vergroot het volume. De kinderen zingen nu zachtjes mee.) Karano, Karano...wij houden van jou.

(nu zingt men rithmisch met handengeklap) Karano, Karano...wij houden van jou. Louniet, Louniet, dorpje van verdriet. Dorpje van verdriet. Karano, Karano, wij houden van jou. Louniet, Louniet, dorpje van verdriet. Karano, Karano, wij houden van jou. Louniet, Louniet: wij zouden zo graag weglopen, maar dat lukt niet. Louniet, Louniet. Louniet, Louniet... (uitstervend, tot slot laat de gevangene zich vallen. Men draagt hem weg.)

Ann (stil, maar toch luid genoeg zodat de bewakers haar kunnen horen) Die heeft pech!

Bewaker Geluk! (wijst naar zijn geweer.)

(de Bobo-groep zet zich terug neer en geniet verder van het drankje. Camilio met klein rugzakje en verrekijker op, gevolgd door een fotograaf.)

Camilio (zichtbaar in ademnood) Great! Geweldig. Een prachtige natuur en Bobo! (geeft fotograaf instructies om enkele foto's te maken.)

Ann Jammer dat je enkele seconden te laat bent.

Camilio Wij zijn altijd netjes op tijd. Waarom?

Ann Iemand probeerde te ontsnappen.

Camilio Sensatie?

Ann Bijna.

Camilio (wijst naar de bewakers) Zij hebben geschoten, natuurlijk.

Ann (knikt) En raak ook.

Camilio Keurig. Dat hoort ook zo. Ontsnappingen zijn eerder zeldzaam. Een attractie!

Jeroen En de punten, mijnheer Camilio?

Camilio Ik keek maar naar de vogels hier in de buurt. Great! De punten? (kijkt naar omhoog, denkt na.) Allemaal evenveel, behalve Jeroen. Hij heeft twee puntjes meer. Hij doet dan ook zijn uiterste best.

(gemor bij de kinderen.)

Ann En hoe worden die punten gegeven?

Camilio Geheim.

Ann Er zijn geen geheimen. Als de pers zich vragen gaat stellen, dan zijn er altijd antwoorden.

Camilio De pers, ja. Wel, het is duidelijk. Inzet, groepsgeest, deskundigheid... dat bepaalt. En ... we willen het natuurlijk spannend houden. Misschien ben jij morgen wel de beste.

Ann Wie zijn gedacht zegt, krijgt ook slechte punten.

Camilio (met een vreemd lachje) Dààr had ik nog niet aan gedacht. Jij maakt kans op de overwinning, zeker. Great!

(Kim komt op, hand in hand met de jongen uit het dorp.)

Camilio Stop. Blijf staan. (neemt vlug 2 busjes Bobo, stopt Kim en de jongen een busje in de hand, kijkt naar de fotograaf) Foto. (fotograaf maakt meerdere foto's. Camilio is tevreden. Een bewaker zet zich recht. De jongen geeft Kim nog een zontje en loopt weg. De bewaker zet zich terug in zijn 'zetel'. Camilio kijkt naar Kim.) Ik had je nog niet gemist. Waar kom je vandaan.

Kim De hangbrug. Die jongen...

Camilio Je moest bij de groep blijven. (kijkt kwaad naar Jozef, die het hoofd buigt.) Ik ben echter in een opperste bui. En de foto's zullen mooi zijn. (fotograaf knikt overtuigd) Great. Geen strafpunten. Twee goede punten. Je staat nu meteen op dezelfde hoogte als Jeroen.

(De kinderen kijken naar elkaar. Niet begrijpend. De kinderen van het dorp zingen een liedje 'Karano, Karano...'. Camilio doet teken aan Jozef dat hij de bewakers ieder een busje Bobo moet geven, wat hij aanstonds doet. Hij geeft Jozef een teken zodat

die op zijn knieën gaat zitten. Camilio duwt in iedere hand van Jozef een geopend busje Bobo. De kinderen die tussen de hutten naar de groep kijkt, krijgen van Camilio een teken zodat zij rond Jozef komen staan. De fotograaf haalt uit een grote tas plasticen pijpjes en plaatst in ieder busje meerdere pijpjes, zo kunnen ze allen samen Bobo drinken. De fotograaf maakt foto's. De kinderen genieten van Bobo. Camilio geniet van zijn sigaar. Belichting langzaam uit. De kinderen met hun rietjes in de busjes Bobo verdwijnen laatst uit beeld.)

SCENE 4 BRIEF AAN OMA

(Katrien zit links vooraan op een grote steen en schrijft een brief op een klein papiertje dat op een blokje hout ligt.)

Dag oma,

Het is al een tijdje geleden dat ik je nog een briefje schreef. Niet dat ik je vergeet, maar we hebben het ook zó druk. We beleven fantastische avonturen. In het begin had ik het niet door, maar nu begrijp ik het. Bobo heeft maar een doel met deze reis en dat is mooie foto's maken, reclame maken. Eigenlijk worden wij allemaal misbruikt. Sommige andere kinderen begrijpen het ook. Bobo is een multinationalaal, zoals men dat noemt. Meer verkopen is dan ook hun doel. Voor de rest kun je alles vergeten.

De andere kinderen zijn zeer lief voor mij. Aan deze reis is eigenlijk ook een wedstrijd verbonden. Alle dagen worden punten gegeven. Een manier om iedereen kalm te houden, denk ik. Toch zou ik die eerste prijs graag winnen. Maar ... het zal wel voor anderen zijn. Nog een weekje en dan ben ik terug thuis. Hoe is het met de eendjes? En de konijntjes? Niet te veel eten geven want anders denkt opa te vlug aan de diepvries. Als ik thuiskom dan wil ik nooit meer Bobo drinken. Alleen water. Zuiver water. Met een klein beetje "broebel" erin. Dag, oma! Vele kusjes, Katrien. (steekt briefje weg)

Lies (vanachter struiken, op) Ik miste je! Ik dacht...

Katrien (kijkt op, glimlacht naar Lies.) Jij bent mijn vriendinnetje.

Lies (zingt) Neen, jij bent mijn vriendinnetje.

Katrien (zingt) Jij bent mijn vriendinnetje.

Lies (zingt) Dan zijn wij vriendinnetjes.

Katrien (zingt) Vriendinnetjes voor vandaag, voor morgen, voor overmorgen: voor altijd.

Lies/Katrien (zingen samen) Vriendinnetjes voor vandaag, voor morgen, voor overmorgen: voor altijd. Vriendinnetjes voor altijd.

Wat maakt je tot vriendinnetjes? Is het de eerste blik? De eerste lach? Is het dat stukje chocola? Wat is het eerste wat je zag? Vriendschap wordt geboren, wie weet hoe, wie weet waar, wie weet waarom?

Lies/Katrien (terwijl ze enkele danspasjes doen) Vriendinnetjes voor vandaag, voor morgen, voor overmorgen: voor altijd. Vriendinnetjes voor altijd.

Waarom wil ik jou tot vriendinnetje? Is het om je haren? Is het om je ogen? Is het om je lieve lach? Is het om dat stukje chocola? Om je vriendschap? Om je warmte die je uitstraalt?

Lies/Katrien (terwijl ze enkele danspasjes doen) Vriendinnetjes voor vandaag, voor morgen, voor overmorgen: voor altijd. Vriendinnetjes voor altijd.

Lies (nadenkend) Omdat je een andere huidskleur hebt.

Katrien (nadenkend) Omdat je... zwart bent.

Lies Dat had ik niet van je verwacht.

Katrien Ik ook niet. Maar... je bent toch zwart? Mooi zwart!

(Katrien en Lies arm in arm af terwijl ze zingen: Vriendinnetjes voor vandaag, vriendinnetjes...

SCENE 5

Jeroen staat zijde cour (rechts) vooraan en toetst een nummer in zijn GSM. Bezetton. Proeft opnieuw. Eindelijk verbinding.

Jeroen Hallo? Papa? Weer vergaderen! Papa: ik was weer eerste! Ja, was. Wie nu de eerste is? Misschien ben ik het nog, maar het zal niet eenvoudig zijn. Men vermoedt dat ik...dat jij... Natuurlijk niet! Ik doe mijn best. Ik vind het niet leuk, papa. Kon dat niet zonder die fameuze wedstrijd? Moet je weer vergaderen? (met tegenzin) Ja, groetjes, papa! (zet toestel af).

SCENE 6

BIJ DE APEN

Decor: een open plek in het woud. In de late namiddag. Sfeervolle belichting. Meerdere grote apen in zithouding en onbeweeglijk houden de wacht rond het dorp dat men in de verte ziet. De Bobo-groep voorafgegaan door Jozef, de zwarte chauffeur nadert het dorp. Men kijkt nieuwsgierig naar de omgeving en vooral de "standbeelden", de onbeweeglijke apen, intrigeren.

Jozef Ikke zeg dat we er zijn.

Jeroen (kijkt rond) We zijn ergens.

Daan Ik heb honger.

Jozef (schijnbaar onverschillig) Eet maar een aap op. Zacht vlees. Ikke weten.

Daan (naar een van de apen toe)

(Plots bewegen alle apen. Ze nemen een dreigende houding aan.)

Een aap Jullie niet meer bewegen. Stil.

Daan Ik dacht dat jullie standbeelden waren. Jullie zijn precies échte apen.

Een aap Jullie noemen ons apen. Geen probleem. Wij zijn échte apen. Verstandige apen.

Daan Wij zijn mensen. Verstandige mensen.

Een aap Kan niet. Alleen apen zijn verstandig.

Ann Dat meen je toch zelf niet!

Een aap Hoor je dan niet: wij kunnen praten, net als mensen! Beter zelfs!

Ann Papagaaien praten ook.

Andere aap Hou ons niet voor de gek.

Ben Ik zou niet durven.

Een aap Zwijg. En niet bewegen. Wij zullen ons apenlied zingen!

(alle apen zingen en dansen. Een eerste groep zingt telkens de eerste zin, een andere groep telkens de tweede zin.)

Wij zijn de apen van het donkere bos. Eens woonden hier mensen.

Tussen de bomen en het groene mos. Vele mensen in een dorp.

Met vele vruchten aan de hoge bomen. Mensen met vreemde wensen.

Dit was een het mooiste plekje op aarde. Er was hier geen plaats voor ons.

(Iedere aap neemt een lange stok met een scherp punt. De twee groepen zingen dezelfde tekst.)

Maar we hebben gevochten, gevochten en gevochten. (dreigende houding met de lange stokken) Gevochten en ... verloren, verloren! (nemen onderdanige houding aan.)

Een aap Gevochten en ...verloren. Weet je wat dat betekend?

(Er volgt een korte stilte.)

Jozef Ikke heb ook veel gevochten en veel ...verloren!

Een aap Vele apen gedood en wie gewond was ging ook dood. Anderen gevangen gezet. Toen kwamen vele mensen kijken naar apen. "Zo'n grote apen...nog nooit gezien. Mooie apen gelukkig gevangen...rustig bekijken!"

(Fotograaf neemt regelmatig foto's. Soms plaatst hij een blikje Bobo op een steen of stuk hout en maakt dan foto's met vooraan in beeld het Bobo-blikje.)

Jozef Erg. Héél erg.

(de twee groepen apen zingen weer om beurt, de eerste en de tweede zin.)

Op zekere dag hemel blauw en dan rood. Mensen werden bang en bang.
Hemel kreeg alle kleuren: geel, rood en zwart. Mensen werden bang, banger.
De wolken praatten met elkaar, schreeuwden luid. Mensen schreeuwden nog luider.
Rotsen en bomen wilden 'n andere plaats. Mensen rolden bergen af.
Lawaai, nog eens lawaai, grote stofwolken. Eén mens opende kooien.
Dan werd alles stil, héél stil en nog stiller. Héél stil, héél stil, nog stiller.

(de apen blijven onbeweeglijk stil staan. De Bobo-groep herhaalt de laatste zin: dan werd alles stil...)

Een aap (komt naar de groep kinderen) Jullie zijn vrienden. Apen waarderen vriendschap. (de apen komen naar de kinderen toe en strelen de kinderen. Héél grote aap streelt Jozef op zijn hoofd. Sommige kinderen zijn een beetje bang van die grote apen.) Jullie zijn vrienden.

Ben En wat is er nadien gebeurd?

Een aap (mijmerend) Ik had graag lieve mens bedankt. Lieve mens die mij en alle andere apen bevrijd heeft. Ik denk lieve mens is niet meer hier (is overleden). (Naar een rotsblok toe, zet zich) Andere apen werden boos op mij. Eén goede mens en vele slechte mensen. Alle mensen waren slecht, zegden zij. Ik werd radeloos.

Katrien (naar die aap toe) Jij bent een lieve aap.

Een aap (weent) Iedereen werd boos op mij. Is het bij de mensen ook zo dat als je een andere mening hebt, je gestraft wordt? (verplaatst zich richting kinderen) Ik wilde gewoon dankbaar zijn. Kunnen mensen en apen niet gewoon in vrede samenleven?

Een aap (zingt lied: Kunnen mensen... De andere apen zingen mee. De kinderen vormen een tweede zanggroep.)

Apen:
Kunnen mensen en apen niet gewoon in vrede samenleven?
Niet praten, niet dreigen, luisteren, begrijpen en vriendschap geven.

Kinderen:
Niet praten, niet dreigen, luisteren, begrijpen en vriendschap geven.

Apen:

Iedereen. Iedereen gelijk. Mensen eigenen zich alles toe.
Toch ontbreekt het hun aan wilskracht, denkvermogen en zijn ze moe.

Kinderen:
Niet praten, niet dreigen, luisteren, begrijpen en vriendschap geven.

Katrien (stapt naar 'woordvoerder van de apen' toe) Ik ben niet akkoord.

Een aap (verwonderd) Wat?

Katrien Niet alle mensen zijn gelijk. Niet iedereen denkt zo.

Een aap Ja?

Katrien Mensen zijn soms verkeerd geprogrammeerd. Door mensen.

Een aap En dan?

Katrien Ik weet het niet.

Ben Wij moeten er voor vechten.

Andere aap (komt met kleine aap naar voor) Mag ik dan, als moeder, niet het beste hopen voor mijn kind?

Katrien Wij moeten samen aan morgen denken. Samen.

Kinderen:
Niet praten, niet dreigen, luisteren, begrijpen en vriendschap geven.

(helemaal achteraan, in de verte, onduidelijk, beeld van een man. Een aap merkt die man op en wijst er naar. Andere apen wijzen er ook naar. Apen knielen. Zijn blij verrast.)

Een aap (vol vreugde) Hij leeft.

Alle apen Hij leeft.

(alle apen willen naar de man toegaan, maar het vage beeld verdwijnt langzaam.)

Fade out.

SCENE 7 **BEZOEK AAN EEN BOBOFABRIEK**

Het autobusje sukkelt het podium op. Jozef stapt als eerste uit en is vol bewondering voor het autootje.

Jozef Hoera! Je hebt het weer eens gehaald! (streelt motorkap) Een prachtige prestatie!
Zo maar opeens bergje op en bergje af!

(De kinderen stappen uit en kijken rond. Ze bevinden zich in een open plek in de omgeving van vele palmbomen.)

Jeroen (kijkt naar auto) Die stomme oude knar! (slaat op motorkap en aanstonds valt er een deur af. Jozef is kwaad en plaatst die deur terug.)

Jozef Ikke...ikke...(streelt motorkap, en kijkt kwaad naar Jeroen)

Camilio (op met dikke sigaar, kijkt tevreden rond) We zijn er.

Ann En wat is hier te beleven? Waarmee kunnen wij punten verdienen?

Camilio We gaan een van onze fabrieken bezoeken. Kom!

(ze stappen in groep op naar de palmbomen. Van achter de struiken komt een man, Erico, met kransen om de hals te voorschijn.)

Erico (houdt met wandelstok de groep tegen.) Hola! Halt! Wat komen jullie hier zoeken?

Camilio (wijst met sigaar in de richting van Erico. Dat doet Camilio regelmatig als hij tot iemand spreekt.) Zoeken? Bezoeken! De Bobo-fabriek.

Camilio Ik baas Bobo-fabriek.

Jozef Ikke baas auto van Bobo-fabriek.

Erico Ik grote baas. Alles van mij!

Camilio Ik PR-man van Bobo. De baas van alles, na de directeur-generaal. Heb jij het personeelstijdschrift niet gelezen?

Erico Personeelstijdschrift? Wat is dat voor iets? Moet je daarvoor kunnen lezen?

Camilio Een beetje wel.

Erico Wij kunnen alleen maar werken. Wat komen jullie doen?

Camilio De fabriek bezoeken, hoe dikwijls moet ik dat nog herhalen?

Erico (denkt na) Geen probleem. Kleine meisjes: niet toegestaan, kleine jongens: niet toegestaan, zwarten: niet toegestaan, rokende sigaren: niet toegestaan; wie wil er de fabriek bezoeken?

Katrien Ik.

Camilio (toont legitimatiebewijs) Foto grote baas.

Erico (bekijkt de foto en brengt een soort eresaluut) Dat is foto van grote grote baas. Kom!

(Iedereen volgt Erico. De palmbomen verwijderen zich net als een automatische poort zie zich opent. Plots staan ze voor een soort fabriek. Men hoort het geluid van machines. Op een eerste "gebouw" staat geschreven BOMEN, op een tweede BLADEREN en op een derde BOBO. Ieder gebouw heeft zijn eigen kleur: bruin, groen, geel. In de verte ziet men arbeiders met bomen sjouwen, mechanische bewegingen.)

Erico Vroeger, vroeger maakte men hier alleen sap van bladeren van de Bobo-boom. Onze (hand naar hoofd) slimme bollen van de fabriek hebben prachtige ideeën gehad. Ook van de huid van de Bobo-boom kan men lekker sap maken voor heerlijke Bobo. Nu gaan alle bomen eraan, maar worden ze nuttig gebruikt.

Ann Wel jammer dat alle bomen verdwijnen. Straks is er geen bos meer.

Erico Als er geen bos meer is, dan schijnt de zon rechtstreeks op zand. Heerlijk warm zand.

Katrien (verontwaardigd) Weten jullie wel waar jullie mee bezig zijn?

Erico Sap maken voor Bobo!

Katrien (krachtig) De natuur kapot maken.

Erico Jij drinkt toch graag Bobo?

Katrien Ja, maar...

Erico Als je met MAAR begint dan twijfelt je al. Wij hebben gekozen.

Katrien Zien jullie dan niet dat de natuur...

Erico Wat wil je: Bobo of Bobo?

(Katrien draait zich weg, ontgoocheld.)

Lita En wat is nu het geheim van Bobo?

Erico Samenstelling van sap van Bobo. De siroop, zeg maar. Groot geheim. Héél groot geheim.

Erico (wijst naar de fabriek.) Prachtige fabriek. Produceren, altijd maar produceren.

(Erico gaat op een rotsblok staan als volleerde entertainer en zingt het lied PRODUCEREN)

Lied: Produceren

Ref.

Produceren, produceren, altijd meer en meer produceren. (x2)

1. Eén flesje Bobo, twee flesjes Bobo, honderd, duizend keer Bobo!
2. Eén zaadje, een plantje, een boom, een blad, vele bladeren Bobo!
3. Eén kleine machine, een grote machine, vele fabrieken Bobo!
4. Eén dorp, een stad, een land, een wereld: iedereen drinkt Bobo!
5. Ik hou ervan, jij houdt ervan, hij houdt ervan, wij drinken Bobo!

(iedereen zingt en danst mee. De fotograaf heeft vlug enkele blikjes Bobo op een rotsje geplaatst en maakt zo enkele foto's.)

Camilio Prachtig! (tot Erico) Jij houdt van Bobo! Jij bent hier de grote baas! (tot de kinderen) Ik moet jullie weer eens feliciteren! Ik geef vele goede punten!

(Camilio geeft Erico een overdreven feliciterende handdruk. Erico nodigt Camilio uit en vertelt iets vertrouwelijk. Samen gaan ze naar een soort kantoortje en drinken er iets. De fotograaf maakt enkele foto's. Een arbeider komt naar het groepje toe.)

Jeroen (naar arbeider toe) Jij bent vuil. Je kan haast niet meer lezen dat jij voor Bobo werkt.

Arbeider Ik maak de eerste dag mijn werkkleding vuil. Dat geeft een goede indruk. En voor de rest van de week doe ik het rustig aan.

Jeroen Je werkt dus niet graag?

Arbeider Ik zie heel graag werken. Ik kan ervan genieten. Ik geef anderen de voorkeur.

Jeroen Maar het is toch prettig voor Bobo te werken?

Arbeider Zeker. En dat prettig gevoel geef ik door aan mijn werkmakers. Ik moet nu verder! (af, naar werkmakers die met "bomen sjouwen".)

(De fotograaf stelt zich op voor enkele foto's, plaatst enkele blikjes met Bobo, doet de kinderen teken om te poseren. Maakt enkele foto's. Camilio heft een glas whisky en drinkt op de gezondheid van Erico. Camilio stapt naar het groepje kinderen toe.)

Camilio Het was een boeiend bezoek, niet? Zeer leerzaam. Jullie weten er nu alles van! (naar fotograaf) En de foto's?

(fotograaf doet teken dat de foto's in orde zijn.)

Camilio Prima. Kan niet beter. Jullie krijgen voor dit bezoek allemaal even veel punten.

(men stapt naar de auto. Een klein meisje van achter de struiken komt naar Katrien toe. Ze praat heel zachtjes met Katrien, toont een klein struikje in een soort bloempot, trekt een takje van dat struikje en geeft dat aan Katrien. Zij steekt dat takje weg en volgt het groepje. Het meisje kijkt naar de kinderen die in de auto stappen.)

SCENE 8 DE SPORTPROEVEN

Decor:

Links: een open plek met hier en daar wat kleine struiken.

Rechts: bijna vooraan: een soort berg met een hoog punt.

Camilio, zonder sigaar, kijkt helemaal vooraan naar de kinderen die in looppas, in sportkleding opkomen terwijl zij het lied sport zingen. Zij maken ritmische oefeningen met armen en benen en stellen zich nadien in twee rijen op. De fotograaf staat zoals steeds strategisch opgesteld om de nodige foto's te maken. Katrien, die steunt op haar krukken en alles maar matig mee kan doen, heeft zichtbaar last om mee te doen, maar bijt van zich af.

Lied: Sport.

Ref.

Sport, sport is ons gegeven.

Sport, sport doet ons langer leven.

1. Sport geeft levenskracht, leert je landen héél zacht.

Oud, versleten als je sport hebt vergeten.

2. Sport maakt oude mensen nieuw, witter dan wit.

Van zetel naar zetel, van zit naar zit: neen!

3. Sport leert ons niet naar het leven te kijken,

zoals de rijken, maar doet vergelijken.

4. Hoofd omhoog, borst vooruit, armen in de lucht!

Sport laat je zweven, bewegen zonder zucht.

(terwijl de groep jongeren ritmische bewegingen uitvoert op de muziek van het lied Sport, komt Jozef héél moe, ook in een sportoutfit op.)

Jozef (moe en als met zijn laatste adem uitgesproken) Ik...wist... niet ...dat...sport... zo... plezant ... kon ... zijn! (wil zich neerleggen, Camilio doet teken dat hij maar moet gaan staan.)

(Kim en Katrien staan op de eerste rij.)

Kim (tot Katrien) Jij hebt grote voeten!

Katrien Jij hebt een kromme neus!

Camilio Kinderen niet kibbelen! Prachtig! Ik geef jullie allemaal 5 op 5 punten, behalve...Katrien. Zij doet haar best, maar je best doen is in het leven niet altijd voldoende. Een 3 denk ik.

(Katrien reageert eerst niet uiterlijk. Kim stopt met de ritmische bewegingen en stapt uit de rij. Hij kijkt naar de anderen. Een voor een stoppen allen, met uitzondering van Jeroen met de bewegingen. Een contestatie bouwt zich op.)

Kim Dat is niet eerlijk. Als er iemand is die een 5 verdient dan is dat Katrien.

Camilio Ik geef de punten.

Kim Dan eis ik voor mij een nul!

Camilio Dat kun je zo krijgen. Ik hou niet van contestantanten. (noteert)

Lita Voor deze sportproeven wil ik ook geen punten. Noteer een ronde nul!

(Camilio kijkt verbaasd rond)

Ann Wie niet akkoord is, moet het maar aftrappen.

Jeroen Ik hou van deze sportproeven. (stopt ook na een tijdje met de ritmische bewegingen)

Daan Ik heb honger! Hangt er hier niets aan een boom? Een klein appeltje of zo?

Lies Dit is niet eerlijk.

Camilio Wat is er niet eerlijk.

Lies Katrien heeft altijd haar best gedaan en meer dan dat. En de fotograaf heeft mooie foto's van Katrien kunnen maken. Want daar is het Bobo toch maar om te doen, niet?

Ben Lies heeft gelijk. Dit is niet eerlijk.

Kim Niet eerlijk. Niet eerlijk. (enkele kinderen scanderen dat mee)

Camilio Kinderen! (verontwaardiging bij de kinderen) Kinderen, jullie maken mij boos. Ik ben boos. Héél boos.

Jeroen (zachtjes) Men had Katrien niet mogen laten meedoen! Een gehandicapte...

Kim En een blaaskaak had men ook niet mogen laten meedoen.

Jeroen (kwaad naar Kim) Een wat?

Kim Een bedorven zoontje van een rijke baas van Bobo!

Jeroen Wie zegt dat?

Kim Jouw papa... Of denk je dat ik dit uitgevonden heb. Het trouwens juist daarom dat je nooit iets durft zeggen en altijd alles aan hem (wijst naar Camilio) overbriefft. Jij krijgt altijd meer punten dan je verdient. Eigenlijk heb je nooit iets verdiend. En toch ben je al meermaals de eerste geweest.

Jeroen Jij maakt me kwaad.

Kim (uitdagend) Wil je vechten? Vooruit!

Katrien Stop! (tot Kim) Niet doen.

Kim (dreigend naar Jeroen) Waar wacht je op? (naar fotograaf) Ben je klaar? Ook dit is Bobo!

(Jeroen en Kim staan nu dreigend tegenover elkaar, men vormt een kring. Bijna iedereen kiest voor Kim. Men moedigt aan. Katrien stapt naar de grote rotsblok, zet zich en weent.)

Katrien (terwijl ze weent) Ik wil naar huis. Stop! Ik wil ...(snikt het uit)

(Kim laat zijn gebalde vuisten zakken en stapt traag naar Katrien toe, troost haar.)

Kim (legt hand op Katriens schouder) Ik zal...

(de fotograaf kijkt beteuterd naar Camilio. Camilio doet teken om geen foto's te maken.)

Camilio Dit is ongehoord. Dit is mouterij. Ik moet dit rapporteren.

Kim Ik doe ook niet meer mee. Gedaan. (Kim zet zich neer. Anderen komen naast Kim staan.) Nooit drink ik nog Bobo!

Camilio (heeft zich terug in de hand, met een schijnlachje) Maar kinderen toch! Het begon allemaal zo mooi. Jullie zongen "Sport laat ons langer leven" en nu ... (doet aan Jozef teken. Jozef geeft iedereen een lunchpakketje en een blikje Bobo. Iedereen aanvaardt dit, behalve Kim.) Dit incidentje is gesloten. Komaan, we zingen ons Boboliedje! (Hij zet het liedje in, maar van zingen komt er niets in huis.)

Jozef (kijkt rond, vindt het jammer dat hij wat mankeerde) Ikke wilde een mooi gevecht zien. Is eens wat anders. Bang! Bong! (maakt boksbewegingen)

Camilio (vermanend) Jozef! (naar Katrien toe) Hoeveel punten had ik je weer beloofd?

(Katrien antwoordt niet.)

Camilio Ik geef je een 6.

Jeroen Een 6 op 5 punten: dat gaat niet.

Camilio (nadenkend) Neen, eigenlijk gaat dat niet. Dan geef ik iedereen een 4 en Katrien een 5. Ja, zo zullen we dat doen.

(gemor van de kinderen. Katrien doet onverschillig)

Camilio En dan de laatste sportproef. We gaan vliegen.

Ann Vliegen? Daar hou ik niet van. Geef mij maar het ouderwets autootje!

Jozef Het Bobobusje!

Camilio Vliegen, kinderen. Vliegen: zo vrij als een vogel. Vooruit Jozef!

(Jozef verwijdert zich en gaat naar de auto.)

Ann Vliegen? Moet iedereen meedoen?

Camilio Het is een eer. Dankzij Bobo mogen jullie gratis vliegen!

(Jozef terug op met grote ronde regenschermen met de reclame van Bobo.)

Camilio Kijk, het zit zo! (kijkt naar de berg en opent een paraplu, loopt naar de berg toe en halverwege stopt hij.) En dan spring je gewoon naar beneden.

Kim En dan?

Camilio Eens je beneden bent is het gedaan met vliegen.

Kim En als je héél vlug naar beneden komt?

Ben Dan heb je pech.

Camilio Het kan niet mislukken. Bij de vorige groep lukte het iemand om gedurende een half uur te zweven.

Lita En dan werd hij door een oude krokodil opgepeuzeld.

Camilio Hij droomt er nog van.

(Iedereen aarzelt. Kordaat stapt Ann naar voren en neemt een paraplu.)

Ann Vooruit dan maar. Misschien krijg ik een puntje meer.

Ann stapt resoluut naar de berg en draait zich nog even om.)

Lita Ben je gek geworden?

Ann Heerlijk. Wat een panorama! (kijkt rond) Tot morgen! (springt van de berg en zweeft naar beneden)

(technisch: achter de "berg" is een constructie gebouwd zodat het voor de toeschouwers lijkt dat men zweeft. Eigenlijk loopt men over de constructie. Net na de sprong zakt men even door de knieën. Met de nodige bewegingen lijkt het alsof men zweeft. Indien mogelijk plaatst men achter de berg een ventilator en krijgen de toeschouwers de indruk dat op de berg een stevige wind waait. Ook de bewegingen van de paraplu worden dan natuurlijker.)

(Lita neemt van Jozef een paraplu en springt zonder veel commentaar van de rots. De anderen volgen. Wanneer het de beurt is aan Katrien, de laatste, zijn reeds de eerste kinderen terug boven aangekomen. Men kijkt naar Katrien.)

Camilio Ik begrijp dat jij dat niet durft. Jij bent tenslotte...

Katrien (nog kwaad op Camilio) Ik begrijp dat jij niet durft. Zelfs met twee paraplu's blijf jij nog niet boven. Heb eens wat medelijden met die oude krokodil!

(men lacht. Katrien neemt een paraplu en stapt naar de bergtop. Daar laat ze haar krukken liggen en zweeft weg. Ze maakt een lange zweeftocht, langer dan al de anderen en landt niet ver weg. Kim brengt haar de twee krukken en feliciteert haar, anderen applaudisseren.)

Camilio Bravo allemaal! En nu gaat Jozef ook eens vliegen. Hij heeft dat zo mooi gevraagd.

Jozef (angstig) Ik gevraagd?

Camilio Natuurlijk, weet je dat niet meer?

Jozef Neen...neen!

Iedereen (men scandeert) Jo-zef vlie-gen, Jo-zef vlie-gen!

Jozef (naar Camilio toe) Moet dat echt?

Camilio Het is een eer! Je moet er niet voor betalen!

(plots neemt Jozef een moedige beslissing, neemt een grote regenscherm en loopt naar de bergtop. Hij draait zich om)

Jozef Het is toch zo hoog!

Iedereen (scanderend) Eén, twee, drie...

Jozef Tot vijf tellen!

Iedereen (scanderend) Eén, twee, drie, vier, VIJF !

Jozef Vaarwel Bobo!

Iedereen Tot morgen!

(Jozef springt met een geweldige kreet van angst. Even is het stil, dan een gekraak en een luidde angstkreet. Men loopt naar de berg en kijkt naar het dal.)

Camilio (onder de indruk) Pech. Wie gaat er nu met het autootje rijden?

(na een korte stilte komt Jozef op met een gescheurde paraplu en helemaal nat. Hij is blijkbaar in de rivier geland.)

Ann (bekijkt Jozef geamuseerd) Door een regenwolk gevlogen?

Kim De krokodil gezien?

Jozef Water. Water.

Kim Drink Bobo. Daar word je alleen van binnen nat van.

Camilio Voor dat extraatje hoef je mij niet te bedanken, Jozef!

(Jozef neemt zijn pet van zijn hoofd en het water stroomt over zijn gezicht.)

Jozef Water. Nat water.

SCENE 9

DE BRIEF VAN KATRIEN

(Katrien zit vooraan en schrijft een brief aan haar moeder. Zij leest de brief voor of de lezing van de tekst is vooraf opgenomen. In dat geval schrijft zij alleen maar en kijkt soms naar het publiek.)

Katrien Liefste mama,
Eigenlijk had ik aan deze wedstrijd niet mogen deelnemen. Het is niets voor mij. Ik vond het een uitdaging en je kent mij: ik hou van uitdagingen. Sommige kinderen vind ik wel lief, maar sommigen zijn ook zo hard. Soms vraag ik me af wat ik hier kom doen. Ik heb geweend vandaag, mama. Geweend omdat men mij pijn gedaan heeft. Ik heb veel aan je gedacht. Nu is alles voorbij. Toch zal ik deze nacht niet goed kunnen slapen. Ik zal van Kim dromen. Kim is een van de jongens uit ons groepje. Een lieve jongen. Niet de mooiste maar de liefste. Hij loopt mij niet voor de voeten, maar hij is er als ik iemand nodig heb. Later wil ik met zo een lieve jongen als Kim trouwen. Dag, mama!

(Katrien steunt op haar krukken en kijkt naar het publiek.)

Katrien Vrij, vrij als een vogel!

(Koor zingt het liedje VRIJ ALS EEN VOGEL. Nadien wordt er door een groepje gedanst op deze melodie, zonder dat er gezongen wordt. Tenslotte wordt er gedanst en gezongen.)

Lied Vrij als een vogel.

Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn, ik wil zweven hoog in de lucht.
Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn, ik wil vliegen hoog in de lucht.
Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn, ik wil verlangen en dromen.
Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn, ik wil hoog boven de bomen.
Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn. Ik wil dromen als een vogel.

Ref. Vrij, vrij, vrij, vrij, vrij, vrij.

Katrien (Werpt haar krukken weg, steekt haar handen omhoog, roept.) Ik wil vrij zijn.
Vrij als een vogel! (zet zich. Kijkt voor zich uit. Raapt haar krukken op. Kijkt voor zich uit.)

SCENE 10 ZOEK DE SCHAT

Decor: een vlakte met enkele struiken. In de verte enkele bomen en bergen. Links achteraan, bijna onzichtbaar: een hutje gemaakt van een metalen plaat en wat struikjes. Camilio zit in het midden van het podium op een boomstronk.

Camilio (roept) Jozef! Jozef!

Jozef Hallo! (op) Heb jij mij nodig, meneer Camilio?

Camilio Neen! Waarom roep ik je?

Jozef Stemoefening, meneer Camilio!

Camilio Welk spelletje spelen wij vandaag?

Jozef Geen vliegtuigje spelen, hoop ik.

Camilio Zoek de schat.

Jozef Als het maar droog is.

Camilio Voor jou wel. Voor mij niet.

Jozef Ga je leren zwemmen?

Camilio Haal de tas en kom vandaag nog terug!

Jozef Welke tas?

Camilio (steekt tong uit)

Jozef Je moet naar een dokter. Ten minste hoestsiroop.

Camilio Vooruit.

Jozef (als tegen zichzelf) Vooruit, Jozef. Hoestsiroop! (af en even later terug op met tas. Hij schenkt voor Camilio een glaasje sterke drank in.)

Camilio (neemt glaasje drank aan, ruikt, proeft, geniet) Het leven, Jozef is zoals je het zelf invult. (geniet van drank)

Jozef Voor sommigen wel, voor anderen niet.

Camilio Voor iedereen, Jozef. Alleen: je moet vertrekken van je eigen situatie en in dat kringetje blijven. Je bent vrij als een vogeltje maar je moet in je eigen tuintje vliegen.

Jozef Dat versta ik niet, meneer Camilio.

Camilio Laat maar zitten.

Jozef Moest ik een vogeltje zijn: ik vloog heel de wereld rond.

Camilio Fout. Schenk nog eens in.

Jozef (schenkt in.) Ik was bijna verdronken.

(rommelend geluid, van verre bommen die ontploffen.)

Camilio Bijna verdronken...zoiets komt in de kranten niet.

Jozef Waar zoekt men ... de schat?

Lied: **De Schat**

Camilio (zingt) Iedereen zoekt nu een schat, zijn schat.
 De schat van héél zijn leven, zijn schat.
 Iedereen is een schat gegeven, zijn schat.

Koor (zingt) Zoek de schat, zoek de schat van je leven.

Jozef (zingt) Ik hoef geen schat, ik ben héél tevreden.
 Schatten zijn alleen voor wie ontvlucht,
 De zorgen van vandaag en morgen.

Koor (zingt) Zoek de schat, zoek de schat van je leven.

Jozef (zingt) De schat van je leven, jouw schat.
Is eens gegeven, lang geleden.
Jouw leven: een schat gegeven.

Koor (zingt) Zoek de schat, zoek de schat van je leven.

Jozef (zingt) Diep in je hart brandt een klein lichtje.
Een getuigenlampje van waarden,
Die je nog ontdekken moet: jezelf!

Koor (zingt) Zoek de schat, zoek de zin van je leven.

Jozef (nadenkend) De laatste proef, niet?

Camilio Misschien wel. We hebben fotomateriaal genoeg.

(men hoort enkele kinderen in de verte.)

Camilio (bevelend) De tas mag weg.

(Jozef doet vlug de tas weg.)

(in de verte geluid van inslaande bommen.)

(de kinderen komen een voor een op. Ze hebben iets bij wat zij het belangrijkste vonden. Ze leggen het telkens neer, in de buurt van Camilio.)

Lita (toont ronde steen) Dit is mijn schat. Alle ronde stenen moeten eens een andere vorm gehad hebben. Doorheen de eeuwen heeft deze steen hier gelegen. Dit is een schat.

Lies (toont een vierkante steen) Die moet nog rond worden.

Daan (toont 1 soort appel) 'T waren er twee maar ik heb er al eentje opgegeten. Echt lekker!

Ben (toont klein plantje) Planten zijn belangrijk. Kleine plantjes worden groot.

Ann Ik heb geen schat gevonden. Ik kom er wel eens voor terug.

Jeroen (toont nog niet gebruikte kogel.) Hiermee voorkom ik de dood van arme mensen.

Kim Mijn schat kan ik niet tonen. Ik denk dat vriendschap héél belangrijk is.

Katrien Mijn schat? Waardering voor alles wat leeft.

Camilio Wel, wel!... daar moet ik echt over nadenken. (terwijl hij deze woorden uitsprekt slaat er niet zo ver van de groep verwijderd een bom in. Een geweldige knal. Dan machinegeweergeluid. Ver geroep. Terug inslagen van bommen. Stof

en lichtflitsen. Iedereen zoekt dekking. Dan wordt het even terug stil.) Dit is een soort oorlog. Dat is iets nieuws voor deze streek. Kom, laat ons maken dat we weggaan.

Jeroen Ik heb er niet genoeg opgeraapt. Oorlog. Wel, wel... (vlucht weg)

(terug enkele bominslagen. Dan valt plots de metalen plaat weg van het hutje achteraan op het podium. In een lichtflits zien we een moeder met een klein kindje. Naast dat kleine kindje staat het meisje dat Katrien in een vorige scène een plantje schonk. Katrien geeft de moeder en de twee kinderen een vluchtig zoentje. Het meisje geeft Katrien nog een takje van een plantje. Alle Bobokinderen vluchten, met Katrien als laatste. De moeder met haar twee kinderen blijft eenzaam achter. De moeder beschermt de kinderen. Geluid van inslaande bommen, stof en lichtflitsen. Fade out.)

SCENE 11

DE HALLUCINATIE

Decor: kan best opgesteld staan helemaal vooraan links. Heel de groep zit samen onder een palmboom op twee bankjes en een tafel... Er liggen wat lege Boboblikjes en een hoopje lege papieren bordjes op de grond. Er is blijkbaar gefeest. Samen zingen ze een liedje. Ze zijn in opperbeste stemming.

Camilio (die schijnbaar meer dan genoeg gedronken heeft, houdt een korte speech.) Beste vrienden allemaal. Hiermee zijn wij aan het einde gekomen van onze grote reis. Morgen keren we terug naar Bobo. Er wacht ons een grote ontvangst. En we...

Jeroen Excuseer meneer Camilio, wie heeft de eerste prijs gewonnen?

Camilio (een beetje verwonderd) De eerste prijs? Is dat belangrijk?

Jeroen Ja, natuurlijk.

Camilio Misschien. Ja, natuurlijk. De eerste prijs. (denkt na) Jullie hebben allemaal gewonnen. Allemaal.

Jeroen Dat kan niet. Zo was de afspraak niet.

Ann (overtuigd) Neen, zo was de afspraak niet.

Camilio (nadenkend) Afspraak? Welke afspraak?

Ann De afspraak. Of hebben we ons voor de gek laten houden?

Camilio De eerste prijs, de grote reis...Jullie hebben toch allemaal een grote reis gekregen? Met alles erop en eraan.

Ben Met sportproeven.

Daan Zelfs met bommen.

Camilio En een prachtig fabrieksbezoek.

Daan Daar hebben we echt veel geleerd!

Camilio Maar wat willen jullie dan toch?

Jeroen Wie heeft de eerste prijs gewonnen?

Ann Dat kan toch niet moeilijk zijn. Je telt de punten samen en hop: de winnaar!

Camilio Punten? (haalt papiertje uit zak) Punten. Ja...

Jeroen (naar Camilio toe, bekijkt het papiertje) Er staat niets op.

Camilio Er zijn nog andere papiertjes. Jullie hebben allemaal gewonnen.

(Camilio die te veel gedronken heeft, af, gevolgd door Jozef en de fotograaf)

Jeroen Mooi!

Ann Jij zult wel gewonnen hebben. Het is blijkbaar allemaal doorgestoken kaart.

Katrien Alleen de foto's interesseerden hem en Bobo.

Lita Laat ons nog een Bobootje drinken.

Jeroen We hebben al te veel Bobo gedronken. En zeker van die nieuwe Bobo.

Kim Wij waren proefkonijnen van die nieuwe Bobo. Ik voel me niet zo best. Ik wil slapen. (legt hoofd neer op de tafel)

(Jozef rechts vooraan, met broodje in de hand, eet, kijkt naar de kinderen die een voor een hun hoofd op de tafel leggen, moe, willen slapen. Zingt liedje SLAPEN.)

Jozef (kijkt naar de kinderen) Verdorie! Ze slapen. Leve Bobo. Ik ga mijn autootje poetsen. Af.)

(Ook Camilio komt even kijken, met een fles whisky in de hand, heeft meer dan genoeg gedronken.)

Camilio Het leven is een groot feest. (drinkt) Rust en vrede! Leve Bobo! (drinkt van fles whisky. Af.)

(licht langzaam uit op slapende kinderen; licht langzaam aan op groot bos met veel bomen, die nogal verspreid opgesteld staan. De bomen kunnen best door figuranten gespeeld worden.)

(Jeroen hallucineert. Hij danst in het bos en zingt zijn liedje IK WIL VRIJ ZIJN.)

Ik wil vrij zijn, blij zijn. Mezelf zijn. Ik wil dat anderen begrijpen dat ik op de eerste rij sta. Ik wil, en ik alleen ik. Waarom begrijpt men dat niet. Ik ben de beste. Ik, ik...

(naar mate hij zich verder verplaatst naar de bomen toe, sluiten de bomen zich dicht bij elkaar aan en vormen zo een smalle doorgang. Hij wil vluchten, maar de bomen achtervolgen hem. De bomen maken een brommend geluid dat uiteindelijk als IK, IK... overkomt. Zij zijn het helemaal niet eens met Jeroen zijn standpunt. Jeroen vlucht en vlucht. Ook de takken van de bomen beperken hem in zijn bewegingen. Uiteindelijk valt hij en slaat wanhopig om zich heen.)

Jeroen (zingt, angstig...) Ik wil vrij zijn, blij zijn, mezelf zijn...

(een groep mieren komt op. Eerst de hoofdmier, dan een voor een de andere mieren. Ze zien er kwaadaardig uit. Ze willen Jeroen opeten. De hoofdmier nodigt de andere mieren uit om in een kring rond Jeroen te gaan staan. De mieren willen eigenlijk aanstonds naar Jeroen toe om hem op te peuzelen, maar zij belet dat. Ze dansen in een kring, dreigend in de richting van Jeroen. De bomen gaan achteraan staan en vormen een halve kring, zodat Jeroen zeker niet langs daar kan gaan vluchten. Na een gezellig dansje, waarvan de bewegingen door de hoofdmier worden aangegeven, willen de mieren naar Jeroen toe. De hoofdmier wijst enkele mieren terecht en blijft bewegingen bevelen. Jeroen probeert te ontsnappen maar dat lukt hem niet.)

Hoofdmier (na een tijdje, beveelt.) Kom, kinderen! Het is tijd! (lacht) Ik heb honger! (ook de andere mieren maken gebaren die laten verstaan dat er een lekker maal op ze wacht.)

Jeroen (ziet het dreigend gevaar en roept wanhopig) Ik wil niet...Ik wil le-ven ik wil...LEVEN! Ik wil niet doodgaan, niet doodgaan...

(Jeroen springt recht en wil weggrennen, de kring van de mieren schuift op, ze draaien rond Jeroen. Jeroen valt op zijn knieën.)

Jeroen (smeekt) Ik...wil...le...ven...

(De mieren vallen aan en nemen stukjes van zijn kleding dat ze onder elkaar verdelen. De hoofdmier zorgt er voor dat er een kleine opening ontstaat zodat Jeroen kan vluchten. Hij vlucht dan ook, valt, terug recht, valt...rent weg. De hoofdmier kijkt hem minachtend na.)

Hoofdmier (terwijl ze Jeroen nakijkt, spottend, zingt) Ik wil vrij zijn, ik wil blij zijn, ik...

(De mieren rennen weg. Alleen de hoofdmier blijft nog even. Jeroen kijkt om en ziet geen enkele mier meer, zelfs de bomen zijn weg. Er is zelfs geen belichting meer.)

Jeroen (angstig) Mieren. Mieren! (Stapt traag naar de slapende kinderen, zichtbaar met een beperkte belichting, doet enkele passen terug in de richting van de plaats

waar de mieren waren) Mieren. Mieren! (terug naar de tafel en de kinderen, zet zich neer op de grond, roept) Mieren! (maakt onrustige bewegingen en valt terug in slaap. Belichting uit op kinderen. Belichting op nest jonge leeuwen langzaam aan.)

Hallucinatie Katrien.

Een nest jonge leeuwen spelen in de buurt van enkele struiken. Katrien met haar twee wandelstokken wandelt rustig en geniet van de omgeving. Plots schrikt ze als ze de welpen ziet. Ze hebben honger. Katrien geeft stukjes brood aan de dieren. Katrien streelt ze. Plots ziet ze de moederleeuw. Ze is bang. Toch durft ze niet te gaan lopen. Ze zingt haar liedje BANG. Terwijl ze zingt horen we het gebrul van de leeuwin.)

BANG

Ik ben bang voor wat komen gaat. Ik ben bang voor vandaag. Bang of er nog wel een morgen komt. Ik ben bang. Wat moet ik doen? Ik wil gaan lopen. Daar is een wegje, dan een beekje. De weg is open. (streelt de welpen) Bang, ik ben bang. Ik doe jullie geen kwaad. Ik wil jullie vriendje zijn. Toch ben ik bang voor wat komen gaat. Ik ben bang, ik ben niet bang. Ik wil gaan lopen, maar ik kan niet lopen. Ik moet wel lopen. Ik...

(Katrien zet zich recht. Doet enkele pasjes. Wil stilletjes weggaan. De leeuwen komen haar achterna. Ze rent weg. Valt. De leeuwin duwt de kleine leeuwen weg, kijkt dreigend naar Katrien. Ze werpt haar stokken weg en rent enkele passen en valt dan. De oude leeuwin valt op Katrien. Doet boos, maar tenslotte likt zij Katrien af. De kleine leeuwen, het blijken kinderen te zijn, krijgen ieder van Jozef een busje Bobo en drinken terwijl de fotograaf foto's maakt. Iedereen is weg nu. Alleen Katrien en de likkende leeuw zijn nog aanwezig. De leeuw zet zich naast Katrien en kijkt met geopende muil naar haar. Katrien recht.)

Katrien (bang) Ik ben bang (zingt haar liedje terwijl ze zich van de leeuw verijdert. Eens ze een kleine afstand van de leeuwin heeft, rent ze weg, terwijl ze bijna onverstaaanbaar zingt dat ze bang is.)

Leeuwin (wanneer Katrien weg is, neemt uit een zak een busje Bobo en voordat ze drinkt.) En nu is het tijd voor een Bobo! (drinkt)

(belichting op leeuw uit, belichting op groepje kinderen vooraan langzaam naar max. Katrien op, kijkt rond. Ze zet zich naast Jeroen.)

Camilio (op, blijft staan, kijkt naar de kinderen. Heeft ondertussen nog meer gedronken. Kijkt naar de fles die hij in de hand houdt.) Is die fles nu halfvol of halfleeg? Verdomd! Hoe zit dat nu? Alleen als ze helemaal leeg is, is ze leeg! (zet fles aan de mond en drinkt verder) En de kinderen slapen. Mooi! (kijkt naar de fles) Half vol, of half leeg? (lacht) Helemaal leeg verdorie! Leve Bobo!

SCENE 12

DE SLOTPLECHTIGHEID

De conciërge, een bazige vrouw (zeer beweeglijk en dominant) en haar man (kleiner van gestalte en schijnbaar zéér nederig) maken alles klaar voor de ontvangst van de kinderen die de reis van Bobo hebben meegemaakt. Het is duidelijk dat deze samenkomt voor Bobo héél belangrijk is. Alles moet daarom netjes in orde zijn. Ze hebben bijna gedaan met het vagen van het podium.)

Man Komt er veel volk?

Vrouw (kijkt gestoord naar haar man, schudt het hoofd) Je zult het toch nooit leren!

Man (verbaasd) Wat leren?

Vrouw Waarom vaag jij toch altijd met die kleine borstel? Omdat het anders veel te vlug gedaan zal zijn zeker?

Man (kijkt vol liefde naar zijn borstel, die duidelijk minder breed vaagt dan die van zijn vrouw.) Deze borstel ligt me goed in de hand. Ik ben er eigenlijk ook een beetje verliefd op geworden. Moet kunnen.

Vrouw Je zou beter op je werk verliefd worden. Kijk eens waar jij gevaagd hebt!

Man Ik zie niets!

Vrouw Ik ook niet als ik mijn ogen toedoe. (doet ogen even toe)

Man (vlug naar haar toe, geeft haar een zoen)

Vrouw (schrikt) Help!

Man Wat nu weer?

Vrouw (dreigend met héél brede borstel naar haar man) Wat was dat?

Man Een zoentje.

Vrouw Als je dat nog eens durft! (zwaait met borstel)

Man Als ik...

Vrouw Dat flauw gedoe is voor 's avonds. Als niemand het ziet.

Man Je ogen waren nu toch ook toe.

Vrouw Vagen, zeg ik je. En maak geen stof.

Man (vaagt met opzettelijk veel stof)

Vrouw Mannen! Alleen als ze niet moeten werken kun je er iets mee doen!

Man En waar moeten die stoelen staan?

Vrouw (wijst) Hier.

Man Hoeveel?

Vrouw Wat?

Man Ik vroeg daarnet hoeveel volk dat er komt. Ik moet dat toch weten voor het aantal stoelen?

Vrouw Iedereen die dik betaald wordt. Bij recepties en vergaderingen zijn ze er allemaal. Ze werken niet graag, dat weet je toch wel!

Man Dan ben ik de enige niet. Ik werk tenminste nog, eens nu en dan. (zet wat stoelen op de aangeduide plaats.)

Vrouw (doet de borstels weg, kijkt naar de stoelen) Het is je beste dag niet, zeker? Wie heeft je gezegd dat die stoelen daar moeten staan?

Man Jij.

Vrouw Dan hoor je al niet goed meer ook. Ik heb gezegd: daar! En dat is niet hier. (zet stoelen op een andere plaats.) Dat is daar!

Man (zingt liedje HIER EN DAAR)

Hier en daar, hier en daar, niet hier, niet daar. Waar dan wel? Waar dan wel? X2
Zet die stoel hier. Zet die stoel daar. Zet die stoel ... Waar?

Vrouw (denkt na.) De micro. (man wil weggaan) Ho! Welke micro?

Man Die om tegen te praten.

Vrouw Mis. Het zwanenhalsstatief met de draadloze micro.

Man Dat is voor ... dikke nekken.

Vrouw (kijkt onbegrijpend naar man) Maar natuurlijk. Waarover waren wij aan 't praten?

(man op met statief en micro en zet die op een ongelukkige plaats)

Vrouw En?

Man Hij staat niet goed, zeker?

Vrouw Laat maar staan. (naar man toe) Begrijp je nu waarom ik altijd zeg dat mannen dommer zijn dan vrouwen? Daarbij: jij bent geen man, hoogstens een mannelijk schepsel. Maar eigenlijk is dat hetzelfde.

Man Ik peis dat jij gelijk hebt. Vrouwen zijn verstandiger dan olifanten en die hebben grote oren. (naar micro toe) Hallo? (kijkt naar vrouw) Wat wordt er hier eigenlijk gevierd?

Vrouw De terugkeer van de fotosafari, een idee van Camilio.

Man Die kartonnen doos.

Vrouw De grote baas vond het eigenlijk maar niets. Publicitair gezien zal het wel een succes zijn. En daar is het toch om te doen.

Man Ze hebben toch al genoeg reclame gemaakt voor Bobo!

Vrouw Het zoontje van "de kromme" is ook mee. Het is ook een soort wedstrijd.

Man Die zal dan wel winnen.

Vrouw En om de sociale sector te overtuigen is er zelfs een gehandicapt meisje mee.

Man Och arme, dat sukkelkje.

Vrouw Die zoon...Jeroen, zal wel winnen.

Man Ze kunnen dan een vijvertje aanleggen met echte goudvissen.

Vrouw (terwijl ze de stoelen en de micro verplaatst en verplaatst) Die kopen échte échte goudvissen, die moet je niet voeren!

George (de directeur-generaal van Bobo op. Inspecteert de zaal.) We kunnen beginnen!

Vrouw Als dit spandoek op zijn plaats hangt!

(man en vrouw hangen samen een spandoek omhoog, terwijl de directieleden opkomen en allen op de eerste rij willen gaan staan. George ziet dat en wijst aan wie op de eerste of de tweede rij moet gaan staan.)

vrouw (zachtjes tegen man) Kom, sukkelkje, wij gaan een borreltje drinken. Bobo is voor het gepeupel! (beiden af)

(alle figuranten van de eerste scène komen op en nemen plaats: zangkoortje, toeschouwers, fotografen, enz. George klapt in de handen, doet teken met het hoofd: het feest kan beginnen. Het koortje zingt het Bobolied het dansgroepje danst. Camilio in sportieve outfit met Bobo op de kleding loopt op het podium en fluistert George wat in het oor.)

George Dames en heren, indien mijn informatie correct is, dan is de Bobogroep in aantocht. Geweldig.

(De groep kinderen, in dezelfde Bobokleding als Camilio, lopen het podium op, lopen nog een rondje en stellen zich dan rechts vooraan op.)

George (glunderend) Stralend, supperfit, oersterk! Dankzij Bobo! (de directieleden scannen Bobo! Bobo! Applaus!!)

George (tot Camilio) En hoe was de Boboreis?

Camilio Great! Geweldig! Bobo! (applaus, foto's...)

George (overgelukkig) Waar wachten we nog op om hun eerste indrukken te vragen? (doet teken dat de kinderen één voor één naar de micro moeten komen)

(de kinderen lopen naar de micro toe, enthousiast)

Ann Een verrijking. Een prachtige reis. Het doet me nadenken. De wereld is mooi!

(loopt telkens weg naar rechts, de volgende staat meteen klaar aan de micro, moet vlot gebeuren.)

Ben Een plezant groepje. Van sommige meisjes zou ik kunnen houden. Ik leerde Katrien waarderen!

Daan Enig! Ik heb regelmatig honger gehad: er was geen koelkast. 's Nachts kon ik echter niet slapen: mijn maag was te klein. Sommige inwoners hadden zeker geen maagpijn.

Lies Enig. Maar mijn huidskleur was voor sommigen een beperking. Vriendschap kan alleen maar als je dezelfde huidskleur hebt.

Lita De wereld is héél mooi. Ik vraag me af of de mensen wel genoeg van elkaar houden.

Jeroen Enig. Geweldig. Dankuwel Bobo! (applaus van de raad van bestuur)

Kim Om nooit te vergeten. Bobo is het kapitalisme ten dienste van de arme mensen!

Katrien Ik wilde bewijzen dat gehandicapten evenwaardig zijn. Het is me gelukt!

George Allemaal positieve geluiden. Great!

(de kinderen dansen nu een originele dans, veel beweging, harde muziek.)

George Alvorens wij de expeditieleider aan het woord laten: eerst een kort beeldverslag.

(indien mogelijk wordt nu op een groot scherm stukjes van de reis getoond. Het kunnen beelden zijn van de verschillende scènes of beelden van het groepje dat kampeert ergens in de buurt van een berg. Het autootje met Jozef kunnen in beeld komen,... Misschien kan men ook van een repetitie verschillende foto's tonen, een montage met steeds de bekende Boboblikjes in beeld. Indien technisch niet mogelijk, dan laat men dit gedeelte vallen.)

George Great! Leve Bobo! (de directieleden applaudiseren enthousiast) En nu: mijnheer Camilio, de expeditieleider van de grote Boboreis!

Camilio (zeer gewichtig naar micro toe, George geeft hem een hand en sommige directieleden feliciteren hem ook uitbundig.) Dankuwel! Dankuwel!

George En hoe was de reis, mijnheer Camilio?

Camilio (enthousiast) Great! Geweldig! Dit was Bobo!

George En was er ook een winnaar? We moeten onze prijzenpot toch kunnen wegschenken!

Camilio Eigenlijk hebben wij acht winnaars. Keurig, geweldig!

George En dé winnaar? (doet gemaakt in spanning wachtend)

Camilio (haalt papiertje uit een van zijn zakken, stelt vast dat daarop niets staat, neemt ander papiertje, kan het bijna niet lezen.) De winnaar is... (een hoestbui belet hem dit verder te lezen) De winnaar is... Jeroen! (de kinderen reageren ontgoocheld, de overgelukkige Jeroen wordt gefeliciteerd door de directieleden en zeker door zijn vader. Men zingt het Boboliedje...sfeer...)

George (toont cheque) En dit is de cheque van 1 miljoen! Alsjeblieft! (geeft cheque aan Jeroen, die de cheque wegsteekt.) En wat zijn je ervaringen?

Jeroen Geweldig. Ik geloofde erin vanaf het begin. Ik heb er al die tijd naartoe geleefd. Bobo is voor heel de wereld! Leve Bobo! (applaus, maar niet van de kinderen. Jeroen haalt uit een zak de twee plantjes die Katrien van de vrouw met het kindje gekregen heeft en steekt die als een soort trofee in een bovenzakje. Er worden weer een reeks spontane foto's gemaakt.)

(Katrien is boos omdat Jeroen haar twee plantjes gestolen heeft en wil die terug nemen. Zij vergeet er even haar krukken mee. Jeroen verzet zich, zijn vader komt hem helpen en krijgt zo enkele bladeren van een van die plantjes in zijn gezicht.)

Vader (van Jeroen valt en bijt op de plant en roept) Bobo!

(er ontstaat tumult, Katrien weent en wordt door de kinderen ondersteund, foto's. enkele van de directieleden van Bobo kijken verwonderd naar de blaadjes van de planten.)

George (verwonderd) Bobo? Bobo?

Camilio (proeft van de blaadjes) Dit smaakt naar onze Bobo, erger nog: dit is pittiger dan onze Bobo! (naar Jeroen toe) En jij hebt ook een Boboplant ontdekt?

Jeroen (wil positief antwoorden, maar ziet de dreigende blikken van Katrien.) 't Is te zeggen.

Katrien IK heb die plantjes bekregen.

George Maar dit is belangrijker dan wie de wedstrijd gewonnen heeft.

Camilio Dat dacht ik nu ook!

George Iedereen zal nu een soort Bobo kunnen produceren!

Katrien Helemaal niet. Ik alleen weet waar deze plantjes groeien

George Vlug! Vertel ons waar we die plantjes kunnen vinden. We moeten maatregelen nemen om te voorkomen dat anderen Bobo kunnen produceren. Drastische maatregelen lijken hier aan de orde, Camilio! Hoe komt het dat jij daar geen weet van had?

Camilio Ik...

George (tot Katrien) Jij bent een pientere meid. Jij moet ons iets opbiechten.

Kim Het kapitalisme verliest zijn greep op de massaconsumptie!

George Desnoods vergoeden wij je wel een beetje...

Kim (naar Camilio toe, geeft hem een briefje) Hier! Er staat wel een dt fout in.

Camilio (verwonderd) Wat is dit?

Kim Een briefje.

Camilio (neemt briefje aan en wil het wegwerpen) Een briefje!

Kim De einduitslag van de Bobowedstrijd. Ik had bijna gewonnen.

Camilio (lacht) Maar eerlijk verloren.

Kim Juist. De echte en enige winnaar was Katrien. En niet dat bedorven zoontje van een van de bazen. En zij heeft nog een grote primeur ook. Er moeten nu geen bomen meer geveld worden. De natuur blijft gespaard van de ontbossing voor het Bobosap! Gewoon één plantje...

(vrouw met kindje in primitief kinderwagentje vergezeld van haar dochttertje dat in een vorige scène de plantjes aan Katrien gaf is opgekomen en blijft staan.)

Vrouw Mis! (men kijkt naar de schamel geklede vrouw) Mis! Twee plantjes. De gele en de blauwe bloem, zoals wij ze noemen.

George (verwonderd, hoe kan zo iemand hier zo maar binnenkomen...) Wie ben jij?

Katrien Een lieve vrouw die ik ten zeerste dank voor wat zij voor heel de wereld gedaan heeft.

George Dat wordt allemaal te veel voor mij. Dit wordt improviseren. De winnaar is de winnaar niet. En iemand uit de brousse heeft de uitvinding van de eeuw gedaan! Camilio, hoe zit dat nu?

Camilio Ik weet het niet. Zit het wel?

George (consulteert zijn directie leden, de ene kijkt naar de andere, ze hebben blijkbaar geen uitgesproken mening. Het schijnt het probleem van de baas te zijn.) Even nadenken. (kijkt naar Katrien) Hoe heet jij nu ook weer?

Katrien (onverschillig) Katrien.

George We kopen voor jou nieuwe krukken en je kan misschien wel een automatische rolwagen krijgen. Eentje met een 't groot geschilderde Bobo erop. Camilio, uitvoering!

(Camilio knikt)

Ben (naar voor) Katrien heeft gewonnen.

Kim Zij was de moedigste. Zoals zij is er maar één. Alleen... (hij aarzelt even) ze heeft te grote voeten!

Katrien (gemaakt boos, naar Kim toe) En jij hebt een kromme neus.

Kim (naar Katrien toe, omhelst haar.) Leve Katrien!

(de kinderen allen naar Katrien toe. Feliciteren haar.)

Jeroen (voelt zich niet gelukkig, heeft er spijt van dat hij die twee plantjes van Katrien weggenomen heeft. Geeft cheque terug aan George.) Katrien heeft gewonnen.

(de vader van Jeroen feliciteert zijn zoon.)

George (tot Katrien) Dan is alles plots eenvoudig. Leve Katrien! (naar Katrien toe) En wat ga je met al dat geld doen? (geeft cheque aan Katrien die hem bekijkt.)

Katrien Ik? Niets! Ik heb geen geld nodig. Ik ben zo gelukkig genoeg. In de buurt van de Bobofabriek staat een dorpje, waar geen schoolje is, waar geen dokter woont, waar men gaat slapen zonder hoop op morgen. (stapt naar vrouw met kindje toe) Dit is voor...jij weet wel... zeg tegen de mensen... dit moet een modeldorpje worden. Kinderen moeten kunnen dromen van morgen! Kinderen hebben recht op geluk. (geeft cheque aan de vrouw met het kindje, die uitbundig dankt.)

Vrouw (zingt liedje EEN MENS OP AARDE)

(na het liedje geeft de vrouw twee plantjes, die ze uit de kinderwagen haalt, aan Katrien. Katrien toont de plantjes en aanstonds proven George, Camilio en de anderen van de planten. Ze maken gebaren alsof het héérlijk smaakt.)

George En hoe moet het nu verder?

Katrien Zij zorgen voor Bobo! En zij worden ervoor betaald. De normale prijs. Eerlijke handel met de arme landen is heel normaal.

Kim (naar Katrien toe, blijft voor haar staan, kijkt bewonderend naar haar.) Je bent een toffe meid. Spijtig dat jij zo van die grote voeten hebt anders kreeg jij een smakkerd van mij!

Katrien Met een kromme neus moet dat wel lukken!

(een orkestje komt op en speelt het Boboliedje. De kinderen dansen, het koortje zingt. Het kindje in de kinderwagen weent. Alle geluid sterft uit behalve het doordringende geluid van het huilende kindje. Katrien neemt het kindje vast.

Kindje (Plots houdt het op met wenen dan "roept" het luid.) Bobo! Ik wil ook Bobo hebben! Bobo!!!

(men zingt, danst, ook de directieleden, Jozef, ...)

EINDE